

Lieve Carlijn,

De afgelopen jaren ben ik erachter gekomen dat dit een beetje is hoe mijn hoofd werkt, je hebt NU en NIET NU. Mijn mechanisme was, dat 'nu' belangrijk is en dat 'niet nu' iets is waar je voor kan weglopen. Niet een heel handig concept en het heeft me ook meer dan eens in een situatie gebracht waarbij het 'niet nu' me inhaalde naar het nu, en daar een probleem werd. In de afgelopen jaren heb ik hard gewerkt om mijn leven in te richten zodat ik niet van het 'nu' een 'niet nu' maak, struisvogeltactiek. Daarnaast ben ik in de fijne omstandigheid dat ik mensen om me heen heb die mij daarbij steunen en ondersteunen. Dankzij hen kan ik, zoals jij dat ook noemt 'echt zijn' en floreren in het nu.

Nu doet er zich alleen de laatste tijd iets in het 'nu' voor waarbij ik ook echt aandacht moet hebben voor het 'niet nu'. Diverse plannen en ideeën die ik heb vinden een vruchtbare bodem. Wat nou als alles lukt?! Dat is zowel een fantastisch als een beangstigend vooruitzicht. Het zijn geen kleine projecten meer. Het gaat over grote samenwerkingen en potentieel zelfs over banen en plekken voor veel mensen. Iets waar ik niet alleen in het 'nu' mee bezig kan zijn maar ook moet nadenken over het 'niet nu'. Misschien is dit wel te vergelijken met het proces waar jij in je vorige brief over schreef. Ja ik ben bang en ja ik ga het aan, maar ik kan/doe en hoef het niet allemaal zelf te doen.

Misschien is dat iedere keer weer mijn grootste leerschool. Pak je kwetsbare kanten net zo aan als dat je de hulp aanpakt om het niet alleen te hoeven doen.

Frank.

